

Premiul
PULITZER
2006

Geraldine Brooks DOMNUL MARCH

„Plină de inspirație... o poveste tulburătoare,
profund emoționantă, spusă cu empatie și talent,
cu o imaginație demnă de un poet.”

– *THE CLEVELAND PLAIN DEALER*

CAPITOLUL UNU

E greu drumul spre Virginia

21 octombrie 1861

Iată ce-i scriu: *Norii dau relief cerului astă-seară. Soarele la apus le aurește și le înroșește marginile zdrențuite, ca și când firmamentul ar fi cusut cu fire prețioase. Mă opresc pentru a-mi șterge ochii îndurerați, care nu încetează să lăcrimeze. Rândul pe care tocmai l-am așternut e poate într-un stil cam înflorit, dar nu contează: ea e un critic blând. Mâna, care observ că e pătată de flegmă uscată, îmi tremură de epuizare. Iartă-mi scrisul nu prea frumos, dar o armată în marș nu oferă liniște pentru reflecție și corespondență. (Sper că draga mea tânără autoare găsește timp, printre bunele-i îndeletniciri, să facă uz de mica-mi vizuină și că șobolanii ei prietenoși nu vor avea nimic împotriva unei scurte absențe din cuibul obișnuit.) Și totuși, să stau la adăpostul unui copac mare, în timp ce bărbații aceștia aprind focuri pentru a-și face de mâncare și sporovăiesc unii cu alții, îmi dă o oarecare liniște. Scriu pe măsuta portabilă cu care tu și fetele m-ați înzestrat prevăzătoare și, cu toate că mi-am vărsat rezerva de cerneală, nu trebuie să vă faceți probleme și să-mi trimiteți alta, căci unul dintre oamenii aceștia mi-a arătat o rețetă ingenioasă pentru a obține*

un înlocuitor folositor din murele rămase de-astă toamnă. Așa că vă pot trimite „vorbe dulci”!

Îți amintești paginile marmorate de pe interiorul coverșilor acelui Spenser din care obișnuiam a-ți citi în serile răcoroase de toamnă asemenea acesteia? În acest caz, draga mea, poți și tu vedea cerul, așa cum l-am văzut eu aici, astă-seară, căci culorile s-au învolburat pe boltă într-o la fel de fericită somptuozitate.

Iar sângele ce se răspândea în bulboanele nămolose ale râului tulburat de cizmele oamenilor forma și el un model, nu foarte diferit de acele frumoase înflorituri de pe paginile de interior ale coverșilor acelui volum. Sau mai degrabă seamănă cu pata de cerneală carmin, când mâna nerăbdătoare a micii noastre artiste a vărsat călimara pe podea. Aceste rânduri, desigur, nu le voi așterne pe hârtie. I-am promis că-i voi scrie câte ceva în fiecare zi și mă trezesc că mă îndrept spre această îndatorire când mintea îmi este mai puternic tulburată. Căci este ca și cum ea ar fi lângă mine în acel moment, cu mâna ei liniștitoare așezată ușor pe umărul meu. Cu toate acestea, sunt recunoscător că ea *nu* este aici, să vadă tot ce îmi este dat mie să văd, să știe tot ceea ce am ajuns eu să știu. Iar prin acest gând îmi scuz cenzura: nu am promis niciodată că ceea ce voi scrie va fi și adevărat.

Scriu câteva cuvinte învățate pe de rost, vorbind de dorul unui soț, urmate de mărturii ale tandreței părintești: *Pe toate și pe fiecare în parte vă am în minte, în salon, în birou, în camere, pe peluză; cu vreo carte sau cu pana în mână sau de mână cu sora dragă, vorbind despre tatăl aflat departe, întrebându-vă pe unde e și ce mai face. Să știți că niciodată n-am să plec de tot; pentru că, deși acum cu trupul sunt departe, gândul îmi este la voi, și cea mai plăcută alinare îmi e dragostea voastră...*

Apoi aduc vorba despre urgența îndatoririlor mele și închei cu promisiunea că le voi trimite în curând noi vești.

Îndatoririle mele, cu siguranță, sunt destul de presante. Sunt oameni în nevoie peste tot în jurul meu. Nu-mi strâng însă de îndată măsura portabilă. O las să mai zacă desfăcută pe genunchi și continui să privesc norii, mulțimea lor ca niște bulgări de cărbune, înnegriți acum pe cerul aproape lipsit de lumină. Nu e de mirare că oamenii simpli și-au pus zeei să locuiască în acele locuri de sus. Pentru că, de îndată ce omul își coboară privirea de la ceruri spre linia orizontului, riscă să descopere o priveliște dezolantă.

Pe râu în jos, oamenii din echipa ce se ocupă de înmormântări, în apă până la piept, se luptă să recupereze trupurile agățate de crengi rupte. Contrar a ceea ce am scris, nu e nici o petrecere în noaptea asta, focurile sunt puține și prost întreținute, astfel că fumul înțepător îmi tulbură ochii încă înlăcrimați. Un condor se uită țintă la mine, de pe o cracă de sicomor. Au fost în preajma noastră toată ziua, păsările astea uriașe. Azi-dimineață mi se păruseră maiestuoase, în lumina alburie de dinaintea zorilor, înțepenite ca niște gargaie, cu aripile desfăcute, așteptând răsăritul soarelui. Nu s-au clintit deloc, pe toată durata lungilor ceasuri cât a ținut trecerea noastră peste râul Potomac, precedând adunarea pe această insulă, ce stă ca o barjă uriașă în mijlocul curentului, despiciând lățimea apei în strâmtori repezi. Au privit neclintiți cum am trecut pe celălalt mal și am urcat în tăcere poteca lunecoasă, făcută de vite, de pe malul abrupt. Mai târziu i-am zărit din nou. Își luaseră zborul, în cele din urmă, descriind arcuri înalte și grațioase deasupra câmpului. De-acolo, de

sus, cel puțin, situația noastră trebuie să fi părut limpede: dușmanul deținea controlul asupra dealului din fața noastră, lansând asupra-ne un foc nimicitor, în timp ce prin pădure, la stânga, alte trupe se furișau pe ascuns, să ne flancheze. În calitate mea de capelan, nu aveam ordine precise, astfel că mă plasam acolo unde credeam eu că pot fi mai de folos. Eram la urmă, rugându-mă împreună cu cei răniți, când izbucnise strigătul: Doamne Dumnezeule, vin peste noi!

„Despre dragoste și căsătorie, și sacrificiile pe care le presupun acestea, despre puterea războiului asupra minții și inimii unui personaj memorabil!” – **SUE MONK KIDD**

În timp ce Nordul este zguduit de o serie de înfrângeri neașteptate în timpul primului an, atât de întunecat, al Războiului Civil, un bărbat își părăsește familia ca să lupte pentru cauza Uniunii. Experiențele pe care le trăiește își vor lăsa amprenta asupra relației cu soția sa și îi vor pune la încercare cele mai ferme convingeri.

Domnul March, personaj din celebrul roman al Louisei May Alcott *Micuțele doamne*, o inspiră pe Geraldine Brooks să scrie povestea aventuroasă a unui bărbat care pleacă la război, lăsându-și soția și fiicele să facă față singure vremurilor grele. De la vibrantul New England și până la Sudul atât de fascinant înainte de război, *Domnul March* adaugă trăirile adulților la cele optimiste ale copiilor din romanul Louisei May Alcott.

O scriitură profundă, o poveste în totalitate originală, bogată în detalii din alte vremuri, *Domnul March* îi asigură lui Geraldine Brooks un loc printre marii autori de ficțiune istorică.

„Documentat cu o acribie istorică remarcabilă, *Domnul March* urmărește cu fidelitate spiritul originalului lui Alcott... el îmbogățește mai degrabă decât subsumează opera geamănă scrisă în 1868.

Louisa May Alcott ar fi foarte fericită.” – **THE ECONOMIST**

„O poveste fermecător construită, redată cu migală, despre războiul care spulberă idealuri, pune la îndoială certitudini morale, strecurând experiențe amare și amintiri cumplite între soț și soție.”

– **LOS ANGELES TIMES BOOK REVIEW**

Recomandat de:

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-973-102-573-5

9 789731 025735

www.grupulcorint.ro